

“Catalunya ja no ha de fer aventures espanyoles”

Miquel Sellarès i Perelló és un dels motors del grup l'Opinió Catalana, un col·lectiu que vol renovar el pensament catalanista obrint un debat obert i transversal. Sellarès fou un dels fundadors de CDC i de l'Assemblea de Catalunya. És l'impulsor i el director de la Fundació Centre de Documentació Política, i col·labora en diversos mitjans de comunicació.

Fa uns dies, unes 300 persones celebraven unes jornades a Sant Feliu de Guíxols sota el títol de “L'autogovern en la nova Europa. Eines per a la segona Transició”. Es tracta de les segones jornades organitzades per l'Opinió Catalana, aquest any amb el suport de l'Associació Catalana de Professionals.

L'Opinió Catalana és un col·lectiu que pretén ser “la suma d'una sèrie d'individualitats plurals i transversals, unides per la voluntat de generar un pensament nacional català, progressista, desacomplexat”, tal i com explica el seu secretari general, Miquel Sellarès.

Aquesta associació la integra una quarantena de persones de diversos àmbits: polític, periodístic, intel·lectual... I la seva direcció reflecteix aquesta transversalitat: Jordi Porta, n'és el president; Miquel Sellarès, el secretari general; Miquel Esquirol, el tresorer; Jaume Rafart, el secretari; i com a vicepresidents hi ha Max Cahner, Salvador Cardús, Joan B. Culla i Jordi Sánchez.

L'Opinió Catalana edita uns butlletins que porten el nom del grup i també la revista *Debat nacionalista*, que s'edita des de 1988 i ja ha publicat 35 números. A més a més, i a banda de les jornades de l'Opinió Catalana, celebren, amb certa periodicitat, uns sopars, reduïts als membres del grup, amb personalitats destacades del món polític, econòmic i social, amb la voluntat d'establir diàleg.

— Què és l'Opinió Catalana?

— És la suma d'una gent diversa que sap que mai no hi trobarà ni prebendes

econòmiques, ni càrrecs, sinó que l'únic que hi trobarà és coincidència i complicitat. És simplement la suma d'un grup de gent que té un pensament nacional sobiranista, però que cadascú l'aplica des del lloc que creu oportú, des de la societat civil, la premsa, el món intel·lectual o l'administració. Avui, hi ha persones molt destacades, socis fundadors de l'Opinió Catalana, tant al govern de la Generalitat de Catalunya, com als diferents partits polítics, de tradició democràtica, de l'arc parlamentari.

— El mes passat es van fer les II Jornades de l'Opinió Catalana, a Sant Feliu de Guíxols. Com les valora?

— Vam fer les primeres jornades de l'Opinió Catalana amb la idea de continuar les jornades que havia fet en Max Cahner durant molts anys, i en les quals molts de nosaltres ens havíem format. Però jo diria que les segones, amb la col·laboració de l'Associació Catalana de Professionals, han donat un nou tipus de jornades. Han estat molt obertes a les generacions més joves. Era la nostra aposta. També hem intentat aconseguir una gran pluralitat. Hi han assistit gent des d'UDC, fins a joves d'EUiA, passant per gent de sindicats, de gairebé tots els partits polítics, destacats membres del Consell Nacional de la Joventut, gent de les Illes i del País Valencià, de moviments com la Plataforma per la Llengua, la CAL i, evidentment, de l'ACP. Aquesta també és la nostra aposta.

— Les Jornades van començar amb una conferència del *lehendakari* Juan José

Ibarretxe. Sembla una mena de declaració de principis en un moment com aquest.

—En un moment en què al nostre país tot és molt gris, on hi ha un grau de desorientació i perplexitat sobre un projecte de futur poc clar, vam creure oportú portar algú com el *lehendakari* Ibarretxe. Una persona que planteja una política nova, un missatge de pau, però de fermesa, de radicalitat sobiranista. Per això el vam portar a les jornades. I per això mateix no ens va sorprendre que sobre ell hi hagués un gran blocatge informatiu que impedisés que els seus plantejaments transcendissin. Només va fer-se pública una gran entrevista del president de la Generalitat de Catalunya. Quina casualitat que no sortís res més!

És evident que a Catalunya hi ha una paràlisi política i nosaltres ens volfem obrir a uns altres horitzons. I és un horitzó que existeix, que no és el de la violència —que ningú de nosaltres vol— o el de l'enfrontament, però sí que hi ha una manera d'afrontar el sobiranisme que és la que va aportar, amb la seva conferència, el *lehendakari*, que és el d'una Euskadi ferma, que va endavant econòmicament, socialment i culturalment, malgrat tot el que es diu, que es planteja el seu espai a Europa i una relació de tu a tu amb Espanya. Aquesta va ser la intervenció d'Ibarretxe. I evidentment, no va agradar a molts sectors.

—En les Jornades es va comentar que començava una nova transició...

—Sí, tampoc no va agradar que ens atrevíssim a fer un pecat com el de dir que s'acabava una transició i que en volfem una altra. Hem d'explicar clar a les noves generacions com va ser la transició perquè puguin entendre les febleses actuals i les condicions en què es porten certes actuacions i negociacions. No es tractava de fer derrotisme,

"Seria molt bo que sectors intel·lectuals que ara són propers a l'entorn del PSC o d'ICV augmentessin la seva presència a l'Opinió Catalana."

sinó d'explicar la realitat a una nova generació que ha de viure un nou salt qualitatiu endavant.

—Quins objectius es planteja aquest col·lectiu de cara al futur?

—Hem d'aconseguir ser encara més plurals. Seria molt bo que sectors intel·lectuals que ara són propers a l'entorn dels socialistes catalans o d'Iniciativa per Catalunya-Verds —dels quals ja en tenim uns quants— augmentessin la seva presència a l'Opinió Catalana. Perquè, si hi ha una cosa que no ens agrada és la Catalunya dual. Nosaltres en volem una de plural. Per això ens sentim profundament orgullosos de tenir com a integrants del grup gent com en Vicenç Villatoro, l'actual director de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; Antoni Vives, a la Secretaria

ria del Govern de la Generalitat de Catalunya; Jordi Sánchez o Jaume Bosch, a l'entorn d'IC; com alguns de nosaltres podem estar a l'entorn d'ERC o d'altres companys com Jordi Font, del PSC. Aquest any, en les jornades ja ha començat a participar gent de Ciutadans pel Canvi o de les Joventuts Socialistes, però encara hem d'aconseguir més participació d'aquests sectors de la política catalana.

De la mateixa manera, i també ho hem aconseguit en aquestes jornades, hem d'acostar-nos als sectors més radicals del país, sectors que es mantenen al marge del sistema tradicional de partits.

Direu que volem fer un batibull... Però no ho és. Ni ho serà si som seriosos i treballem. Perquè veurem que hi ha moltes coses que podem fer tots junts. I em sembla que no és cap utopia. Obrir-se no vol dir renunciar a res. I aquesta obertura també ha de ser molt i molt im-

portant respecte al País Valencià i a les Illes Balears.

—La nova transició de la qual parlàveu consistirà, en gran part, a trencar la dualitat del panorama polític a Catalunya, i en grans acords més transversals?

—Els homes i dones que som a l'Opinió Catalana som gent que tenim opinions pròpies, com et deia, som una suma d'individualitats. Parlo com a Miquel Sellarès quan recordo que algú em va retreure que participés a la presentació, com a presidenciable d'ERC, de Josep Lluís Carod-Rovira, al Palau de la Música Catalana, ara fa uns dies. Em van dir que això posava en perill la transversalitat de l'associació. Penso que de cap manera, igual com no ha posat en perill aquesta transversalitat que el senyor Antoni Vives sigui secre-

JORDI PUJOL

"Si no hi ha una impregnació del projecte sobiranista a tot el ventall polític català, aquest projecte és inviable."

tari del Govern català o que el senyor Jaume Bosch sigui el vicepresident d'ICV, etc.

Els que som a la direcció d'Opinió Catalana hem de deixar clar què som, per després poder ser transversals.

I en aquests moments, jo em sento molt proper a l'alternativa que representa Carod-Rovira, amb ERC. Però em mantinc independent per continuar treballant en aquesta línia. Serà possible el projecte sobiranista si hi ha una força, una punta de llança, que, per a mi, ara és ERC. Però si no hi ha una impregnació d'aquest projecte a tot el ventall polític català, és inviable.

—També parlàveu de transversalitat i obertura a les forces polítiques dels Països Catalans.

—Jo crec en els Països Catalans per definició política. Però sempre explico que la meva mare era des Pont d'Inca (Mallorca) i el meu pare d'Alberic (País Valencià), i jo he nascut a Barcelona. Per tant, si jo no em creïés la nació catalana em negaria a mi mateix.

A partir d'aquí crec que la nació catalana té graus de desenvolupament diferents. De vegades em trobo amics mallorquins o valencians que diuen, "vosaltres esteu molt bé amb el Pujol". Però una nació, quan afronta un procés de reconstrucció nacional, sempre té alguna de les parts que va més en-

"Catalunya ha d'avançar cap a un estat propi o no ens en sortirem"

avant. És evident que a Catalunya hi ha una situació millor que al País Valencià i que la que hi havia a les Illes amb el PP. Però també és cert, que si al Principat hi ha la gran frenada actual que avui hi ha, això repercuteix a tota la nació. Per tant, per seguir avançant, potser convé que la consciència crítica a Catalunya sigui molt més forta que als altres llocs.

—Quan parla de gran frenada es refereix al pacte CiU-PP?

—Sóc molt respectuós amb el president Pujol. Però el projecte s'ha exhaurit. És cert que hi ha hagut una renovació a CiU, amb una part més sobiranista i una altra més conservadora. També tenen un candidat força consolidat, Artur Mas, cosa que pocs hauríem dit fa un parell d'anys. Duran i Lleida està de secretari general de la nova federació. I en Pujol no s'ha retirat. Han fet una transició i s'han preparat bé. Amb això vull dir que ningú s'espereï que passi com va passar amb UCD.

Però és veritat que més de vint anys al poder comporten una sèrie de lligams, d'hipoteques. Molt peix al cove ha acabat sent peix a l'aigua.

Hi ha hagut un projecte del catalanisme polític que s'ha esgotat. Des de petits se'ns feia creure que nosaltres érem els més bons d'Espanya, que havíem de regenerar Espanya. No ens hem adonat que des de fa uns anys, els espanyols ja no són aquella gent dels anys seixanta i setanta. Espanya funciona i té un projecte clar. Ells s'han regenerat sols, són a Europa, a l'OTAN, tenen multinacionals, Aznar s'entrevista amb Bush a la Casa Blanca... Això d'Espanya, funciona.

El problema som nosaltres, que encara no sabem què volem ser i encara pensem en l'encaix. Mentre, ells pensen en l'assimilació, que és el que es planteja el nacionalisme espanyol.

Aquest és el gran repte que tenim. Catalunya ja no ha de fer aventures espanyoles i ha de mirar més cap a Europa, per això fa falta una gran entesa més general. Avui ja comença a haver-hi una gran decepció del que podíem esperar d'Espanya. No en traurem res. En Pasqual Maragall, cada vegada intenta —pensant en el seu avi— presentar aquella Espanya diferent. Francament, no seria dels qui s'oposarien a l'Espanya de Maragall. Però crec que és una entelèquia que se la creu ell i alguns amics. Als espanyols ja els va bé com està.

—Cal mirar, doncs, cap a Europa?

—Quan la cimera de la UE a Barcelona, el president Pujol va intentar aconseguir algun protagonisme enmig de la trobada de caps d'estat i de govern. S'hi arribà per allà, amb un cotxet, per veure si s'hi ficava... Però, arribà el president de Malta amb quinze motoristes amb escortes i tot. Allò sí que era un estat i punt. Els polítics catalans han d'entendre que tant de bo Europa fos unida i feta a partir dels pobles.

Però mentre hi hagi estats, aquests són els que manen. Catalunya ha d'avançar cap a un estat propi o no ens en sortirem.

Enric Rimbau